

— som jeg her har nævnt. I de senere Aar er dog Høstfolernes Virksomhed bleven saa vidt anerkendt fra Regeringens Side — og ogsaa fra andre Steder i det hele taget end fra deres, som fra første Færd have anerkendt dem — at jeg ikke tror, at man vil gribe saa lammende ind i deres Virksomhed, som her foreslaas; men skønt jeg ikke tror, at man har haft det til Hensigt, kan man dog vist ikke nægte, at hvis dette Lovforslag bliver til Lov, saaledes som det foreligger, vil dette blive Virkningen deraf. Der røres ganske vist paa forskellige Steder i Lovforslaget ved den Ting, blandt andet i § 3, tredje Stykke, i § 6 a, i Slutningen af § 6 c og i samme Paragrafs tredje og sidste Stykke. Man er her inde paa Forholdet, paa det, den højtærede Minister kalder „den uskyldige Beværtning“; men jeg ser desværre ikke der noget, som hjemler Tillædeligheden af det, her er Tale om, og som jeg tror, at man nok kan betragte som „uskyldig Beværtning“. Det skulde da være i § 6 i Slutningen, hvor der staar: „Paa Vandet kan Amtmanden meddele dertil egnede Personer Tilladelse til at beværte med Mælk, Kaffe, The, Chokolade, Brød samt skattefrit Öl og kulphreholdige Væde“; men de Herrer, som er kendte med Forholdene, ville dog vide, at dette ikke altid rammer, hvad det efter min Mening skulde ramme, hvis det skulde indeholde fornøden Hjemmel for Høstfolerne til at drive den Beværtning, de hidtil have drevet; der maa Middagsmad til, og det nævnes ikke her. Jeg skal ikke dvæle ved, hvorvidt det i øvrigt kan være tilfredsstillende, at Bevillingsmyndigheden lægges i en Amtmands Haand, og at Bevillingen kun kan gives for et Aar ad Gangen, tror jeg. Hvad det er Hovedsagen for mig, det er ikke at skabe et Forbud mod, hvad der nu finder Sted, og hvad jeg ikke tror, man kan undvære. Det var kun denne Hensigt jeg vilde tillade mig at gøre til den høje Regering og det Udvalg, som maatte faa med Sagen at gøre.

Alfred Christensen: Jeg har faaet Ordet paa et saa sent Tidspunkt, at jeg maasse rettest burde frasalde det, men jeg vil dog ikke gøre det, før jeg fort har antydnet, hvad det var, jeg vilde fremkomme med. Mine Bemærkninger ville i alt væsentligt gaa i samme Retning som det ærede Medlems fra Københavns 10de Valgtreds (S. Jensen), hvis Anskuelser jeg paa alle væsentlige Punkter kan tiltræde. Jeg hører til dem, som med Glæde hilse den Løslighed, der er givet Lovgivningsmagten til at komme ind paa en endelig Ordning af det i dette

Forslag omhandlede Forhold, særlig for Beværternæringens Bedkommende. Men min Glæde er bleven mere end blandet ved at se den Maade, hvorpaa man vil ordne det, og særlig ved at se, hvorledes man betragter Beværterstanden som saadan, ikke som staaende paa lige Fod med andre Slags Borgere, men som Skæbdebyr, der skal bekæmpes paa alle mulige Maader. Jeg skal tillade mig at pege paa, at Grundlovens § 83 udtrykkelig siger, at alle Indskrænkninger i den fri og lige Adgang til Erhverv, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulle hæves ved Lov. Jeg hører nu til dem, der have den Mening, at der ikke for det almene Bels Skyld bør stilles nogen Fordring om stærkt hemmende Baaud paa Beværternæring, idet jeg betragter den som lige saa hæderlig og berettiget og som en i mange Retninger mere nødvendig borgerlig Næring end mangen andet Erhverv. Jeg kan altsaa ikke fra Grundlovens Side finde nogen Grund til at komme denne næringsdrivende Stand saa haardt til Livs, som det er i dette Lovforslag. Der kræves nemlig ganske overordentlig store Betingelser for at være saa heldig at komme i Besiddelse af Beværterborgerkab. Man skal først have, ikke kongelig, men ministeriel Bevilling, og det vil, fra et Bekostningen, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Krabbe) bemærkede, jo sige sikkert et og det samme. Man skal være en Mand, som er vel anstrevet paa de Steder, hvorfra man skal have Bevillingen — denne Omstændighed vil i alt Fald kunne blive ubenyttet. Dernæst skal man have det sædvanlige Borgerkab, og om man kan faa det, vil afhænge af, om der ikke er blevet givet saa mange Borgerkaber i Forvejen af bedkommende Kommunalbestyrelse, at man finder, at nu kan det være nok. Det vil sige, at Udgangen til lovlig Udøvelse af Beværternæring her i København paa Forhaand skal være lige saa vanskeligt, som vi nu have set det i mange Aar, og denne vanskelige Adgang ville vi gøre almindelig Vandet over. De Forhold, vi have levet under her i København, have været af en saa beklagelig Natur, at jeg synes, det var bedre, om vi gjorde vort bedste for at afhjælpe den end at bringe Membranerne videre. Der fordrres for at blive Beværter efter det foreliggende Lovforslag en kvalificeret Hæderlighed, og for at han skal kunne vedblive at udøve sin Næring, kræves der ogsaa en meget kvalificeret Hæderlighed. En Mand vil kunne forhjude sit Borgerkab ikke blot, naar han gør sig skyldig i Forbrydelser efter den almindelige borgerlige Straffelov paa en saadan Maade, hvorpaa man ellers for-